

Panium – číslo šest

Prorocké mezníky v Danieli 11: pád SSSR, nedělní zákon a vzestup moderního Říma

Jeff Pippenger
2025-03-09

Pádem SSSR v roce 1989 se naplnil čtyřicátý verš Daniela jedenáct. Čtyřicátý první verš představuje nedělní zákon ve Spojených státech, stejně jako verš šestnáctý. Od roku 1989 až do nedělního zákona ve Spojených státech je čtyřicátý verš prázdný. Pád SSSR v roce 1989 byl rovněž označen v desátém verši Daniela jedenáct, který se nejprve naplnil na Antiochovi Magnovi.

Antiochos III. Veliký, seleukovský „král severu“, vládl v letech 223–187 př. Kr. a usiloval o znovuzískání území ztracených ve prospěch Ptolemaiovců („krále jihu“) po třetí syrské válce (246–241 př. Kr.). Jeho tažení ve čtvrté syrské válce (219–217 př. Kr.) mělo za cíl znovu dobýt Koilé Sýrii, Foiníkii a Palestinu. Roku 219 př. Kr. Antiochos vytáhl na jih, dobyl Seleukeiu v Périi, Týros a Ptolemaidu (Akkon) a znovu získal pobřežní pevnosti. Roku 218 př. Kr. postoupil dále, obsadil Filadelfii (Amman) a tlačil se k egyptské hranici s úmyslem znovu získat ztracená seleukovská území až po Gazu. Antiochos své tažení roku 218 př. Kr. zastavil, upevnil dosažené zisky a připravoval se na rozhodující úder. Ptolemaios IV. Filopatér, ptolemaiovský král, shromáždil vojsko, aby se s ním střetl, posílen egyptskými oddíly. Desátý verš jedenácté kapitoly Danielovy podává tento pohyb Antiocha, a tak předobrazuje rozpad SSSR v roce 1989 a typologicky odpovídá čtyřicátému verši.

Avšak jeho synové se vzbouří a shromáždí množství velikých vojsk; a jeden z nich jistě přijde, převalí se jako povodeň a projde; potom se vrátí a znovu povstane až k jeho pevnosti. Daniel 11,10.

Když král severu ve čtyřicátém verši „vpadne jako povodeň a přežene se“, odpovídá to králi severu v desátém verši, který „vpadne jako povodeň a projde“. V obou verších jde o totožná hebrejská slova, která jsou pouze přeložena poněkud odlišně. Je to tentýž výraz, jaký se nachází v Izajáši 8,8.

A potáhne Judou; rozvodní se a převalí se, dosáhne až k šíji; a rozpětí jeho křídel naplní šíři tvé země, ó Immanueli. Izajáš 8,8.

Každý z těchto tří veršů označuje jižního krále, který je poražen severním králem. Antiochos, severní král, přemáhá Ptolemaia, jižního krále, právě tak jako Senacherib přemohl Judu, jižního krále, a právě tak jako král severu ve čtyřicátém verši smetl roku 1989 SSSR. Tři verše spolu se třemi historickými naplněními těchto veršů určují „čas konce“ v roce 1989. Verš deset je tedy rokem 1989 a verš šestnáct je nedělním zákonem ve Spojených státech, stejně jako verš čtyřicet jedna.

Verše jedenáct až patnáct tvoří úsek Písma, který má rovněž historické naplnění a který označuje konkrétní prorocké mezníky ve skrytých dějinách čtyřicátého verše. Před nedělním zákonem ve

Spojených státech, avšak po roce 1989, je ve verších jedenáct a dvanáct představen boj u Rafie a jeho následky, a ve verších třináct až patnáct je představen boj u Pania.

Nedělní zákon je určeným časem; neboť právě tehdy je zahojena smrtelná rána papežství a papež se vrací na trůn země. Toto zmocnění bylo předobrazeno dosazením papežství na trůn v roce 538 a dosazením pohanského Říma na trůn v bitvě u Actia. Jakmile byl pohanský Řím prorocky uveden na trůn, vládl svrchovaně po 360 let. Jakmile bylo papežství v roce 538 uvedeno na trůn, vládlo svrchovaně po tisíc dvě stě šedesát let. Jakmile bude při nedělním zákoně zahojena smrtelná rána, bude papežství svrchovaně vládnout po symbolických 42 měsíců.

A viděl jsem jednu z jeho hlav jako smrtelně raněnou; ale jeho smrtelná rána byla uzdravena. A celá země se s úžasem obrátila za šelmou. A klaněli se draku, který dal šelmě moc; klaněli se i šelmě a říkali: Kdo jest podobný šelmě? kdo může s ní bojovat? I byla jí dána ústa mluvící veliké věci a rouhání; a byla jí dána moc působiti čtyřicet a dva měsíce. Zjevení 13,3–5.

Verš 27 praví o těchto dvou králích:

A srdce obou těchto králů bude nakloněno ke zlu a u jednoho stolu budou mluvit lži; avšak neuspějí, neboť konec nastane až v určený čas. Daniel 11,27.

Těmi dvěma králi ve dvacátém sedmém verši jsou králové zmíněni v předchozích dvou verších, kteří poté svedli bitvu u Actia.

A povzbudí svou moc a svou odvahu proti králi jihu s velikým vojskem; a král jihu se dá do boje s vojskem převelikým a mocným; avšak neobstojí, neboť budou osnovat úklady proti němu. Ano, ti, kteří jedí z podílu jeho pokrmu, ho zahubí, a jeho vojsko se rozlije; a mnozí padnou pobiti. Daniel 11,25.26.

Verš dvacet sedm tedy vytváří anomálii, již je třeba porozumět, než budeme pokračovat. Ve verši dvacet čtyři „čas“ představuje období 360 let, počínající bitvou u Actia a končící ve stanoveném čase v roce 330.

Jižním králem v onom boji byla Kleopatra, která byla ve spojení s Markem Antoniem. Octavius byl severním králem, který je oba porazil. V určeném čase (31 př. Kr.) se tyto dva králové, kteří dříve seděli u jednoho stolu a navzájem si říkali lži, střetli v bitvě u Actia.

Dva králové u stolu se shodují s dějinami bitvy u Pania (verše 13 až 15), kde existovalo spojení Antiocha Magna a Filippa Makedonského. Toto historické spojení odpovídá symbolickému spojení vyjádřenému ve jménu Pania v době Kristově — Caesarea Philippi. Toto spojení je rovněž znázorněno ve verši čtyřicátém, když je SSSR v roce 1989 smeten prostřednictvím spojení mezi Reaganem a papežem Janem Pavlem II. Tito dva králové si navzájem lžou před rokem 31 př. Kr., což se shoduje s nedělním zákonem ve Spojených státech, a proto k jejich lžím dochází před veršem šestnáctým, během dějin představených ve verších třináct až patnáct, které se naplnily v bitvě u Pania sedmnáct let po bitvě u Rafie a sto třicet sedm let předtím, než Pompeius dobyl Jeruzalém jako naplnění verše šestnáctého.

Ve verši dvacátém osmém se Octavius, vítěz nad Kleopatrou (králem jihu) i Markem Antoniem, „navrátí do své země s velikým bohatstvím; a jeho srdce bude proti svaté smlouvě; a vykoná veliké činy a navrátí se do své země.“ Uriah Smith ztotožňuje tato dvě vítězství s bitvou u Actia roku 31 př. Kr. a se zničením Jeruzaléma roku 70 po Kr. Verš dvacátý osmý tedy označuje dějiny, které začínají bitvou u Actia, jež je počátkem 360 let, a zničením Jeruzaléma roku 70 po Kr.

Potom se navrátí do své země s velikým bohatstvím; a jeho srdce bude proti svaté smlouvě; a vykoná mocné činy a navrátí se do své země. Daniel 11,28.

Poslední věta verše dvacátého čtvrtého („až do určité doby“) a dále představuje historickou linii, která započala roku 31 př. Kr. a končí v poslední větě verše třicátého prvního („postaví ohavnost pustošící“), jež se naplnila roku 538. Tato linie začíná bitvou u Actia, která označuje počátek pohanského Říma, jenž po tři sta šedesát let vládl svrchovaně. Tato linie končí roku 538, kdy papežský Řím začal po dvanáct set šedesát let vládnout svrchovaně. V rámci veršů i dějin, které tyto verše naplnily, ustanovený čas roku 330 představuje rozdělení v dějinách pohanského Říma jako čtvrtého království biblického proroctví. Po počátečním období tří set šedesáti let svrchované vlády následuje dvě stě osm let rozkladu říše předtím, než papežství zaujalo trůn ve verši třicátém prvním v roce 538. V posloupnosti těchto osmi veršů pouze verš dvacátý sedmý označuje historické naplnění, k němuž došlo před bitvou u Actia roku 31 př. Kr.

Verš dvacet sedm označuje setkání mezi dvěma králi před „ustanoveným časem“ a verš dvacet devět označuje „ustanovený čas“. „Ustanovený čas“ ve verši dvacet sedm je počátkem období tří set šedesáti let a „ustanovený čas“ ve verši dvacet devět je zakončením období tří set šedesáti let. Počátek i konec představují „ustanovený čas“.

Posílení pohanského Říma započalo, když dobyl třetí zeměpisnou překážku, jak je znázorněna v Danielovi 8,9.

A z jednoho z nich vyšel malý roh, který nesmírně vzrostl k jihu a k východu i k překrásné zemi. Daniel 8,9.

Zmocnění započalo v bitvě u Actia a následným podrobením krále jihu (Egypta) ve verši devátém osmé kapitoly.

Konec vlády pohanského Říma jako čtvrtého království biblického proroctví nastal v roce 538, když papežský Řím překonal svou třetí zeměpisnou překážku. Celé období pěti set šedesáti osmi let od bitvy u Actia až do roku 538 začíná tím, že pohanský Řím dobývá svou třetí překážku a stává se čtvrtým královstvím biblického proroctví, a končí tím, že papežský Řím dobývá svou třetí zeměpisnou překážku.

Jako čtvrté království biblického proroctví označují zobrazené dějiny dvě období: první, kdy se Řím vyvyšuje, a poté období popisující pád Říma. Počátek prvního období vyvýšení je zároveň počátkem celého období, v němž pohanský Řím vládl jako čtvrté království biblického proroctví. První období římského vyvýšení začíná i končí určeným časem a zároveň začíná spojením severního a jižního království. Končí rozdělením na východní království a západní království. Začátek i konec určeným časem a začátek i konec představují čtyři rozdělení Alexandrova

království.

Dvě ustanovené doby veršů dvacet sedm a dvacet devět představují počáteční a závěrečný mezník, který vymezuje období, kdy Řím vládne svrchovaně. Při nedělním zákonu ve Spojených státech, v naplnění verše čtyřicet jedna a verše šestnáct Daniela jedenáct, začíná období, v němž má novodobý Řím vládnout svrchovaně po čtyřicet dva symbolických měsíců. První ustanovená doba verše dvacet sedm je nedělní zákon ve Spojených státech a druhá ustanovená doba představuje chvíli, kdy poslední národ na zemi následuje příklad Spojených států a prosazuje poslední nedělní zákon, a tímto jednáním označuje celosvětové prosazování modlářské soboty.

Těmi dvěma prorockými mezníky jsou nedělní zákon ve Spojených státech až po celosvětové vynucování nedělního zákona, a tyto dva nedělní zákony jsou dvěma určenými časy ve verších dvacet sedm a dvacet devět. První určený čas ve verši dvacet sedm byl také předobrazem Konstantinovým nedělním zákonem roku 321 a papežský nedělní zákon na koncilu v Orléansu roku 538 představuje celosvětový nedělní zákon.

V kontextu veršů třináct až patnáct je bitva u Pania dějinami, které předcházejí nedělnímu zákonu ve verši šestnáct. V rámci těchto dějin se naplňuje setkání obou králů, kteří si navzájem lžou. Verše třináct až patnáct jsou součástí dějin znázorněných ve verších deset až šestnáct. Tyto verše označují čtvrtou syrskou válku ve verši deset, bitvu u Ráfie ve verši jedenáct a následky této bitvy ve verši dvanáct. Verše třináct až patnáct představují dějiny roku 200 př. Kr., kdy se naplnila bitva u Pania a kdy pohanský Řím, znázorněný jako lupiči tvého lidu, vstupuje do prorockého vyprávění.

Daniel 11,40 označuje kolaps SSSR v roce 1989 a verš 16 označuje nedělní zákon ve Spojených státech. Setkání dvou králů, kteří si navzájem lžou před ustanoveným časem, jímž byla bitva u Actia, se odehrává v rámci historie verše 40, která následuje po čase konce v roce 1989 a vrcholí nedělním zákonem ve Spojených státech. Verš 27 je mezníkem ve skryté historii verše 40; nastává po roce 1989, avšak před nedělním zákonem. „Setkání“ ve verši 27 je mezníkem před zmocněním Říma při nedělním zákoně. Existuje několik mezníků, které vedou ke zmocnění papežství v roce 538, a tyto mezníky se rovněž vyskytují před ustanoveným časem. Jedním z těchto prorockých mezníků je Justiniánův dekret z roku 533, který naplnil odkaz verše 30 na to, že měl „dorozumění s těmi, kdo opouštějí smlouvu“.

Dalšími mezníky, které vedou k určenému času v dějinách pohanského Říma, jsou rok 330, kdy pohanský Řím svrhl a zároveň odevzdal „sídlo“ papežské moci. Roku 496 dal Chlodvík své „moc“ papežství. V naplnění Daniela 7 pohanský Řím odstranil pro papežství „tři rohy“, přičemž posledním bylo odstranění Ostrogótů z města Říma roku 538. Roku 508 bylo náboženství pohanství odloženo jako zákonné náboženství říše a bylo nahrazeno katolicismem. Rok 538 představuje nedělní zákon z verše čtyřicátého prvního a rok 496 představuje rok 1989, kdy Reagan stejně jako Chlodvík zasvětil svou moc římskému papeži. Rok 330 označuje nedělní zákon, neboť právě tehdy se papežství vrací na sídlo autority.

To ukazuje, že jak 538, tak 330 představují ustanovený čas, totiž verše šestnáct a čtyřicet jedna. 496 představuje rok 1989, v němž se naplnil verš deset a verš čtyřicet v Danielovi jedenáct a Izajášovi 8,8. 508 označuje dobu, kdy je náboženství říše odloženo stranou ve prospěch

katolicismu. Počínaje Chlodvíkem v roce 496 až do roku 508 bylo znázorněno postupné odstranění a nahrazení zákonného náboženství říše. V dějinách počínajících rokem 330 je prvními čtyřmi polnicemi znázorněn postupný zánik Západního Říma, čímž je určeno postupné ničení, které začíná nedělním zákonem ve Spojených státech.

Postupný pád pohanského Říma po Konstantinově nedělním zákonu z roku 321 znázorňuje pád Spojených států jako šestého království biblického proroctví, které dospívá k nedělnímu zákonu. Poté jsou na Spojené státy uvedeny soudy čtyř polnic, jak to sestra Whiteová označila, když prohlašuje, že „národní odpadnutí bude následováno národní zkázou“. Ezechiel připojuje svědectví o čtvernásobném trestu.

I stalo se ke mně opět slovo Hospodinovo: Synu člověka, když země zhřeší proti mně tím, že se dopustí těžkého přestoupení, tehdy vztáhnou proti ní svou ruku, zlámu její oporu chleba, sešlu na ni hlad a vyhubím z ní člověka i zvíře. I kdyby v ní byli tito tři muži, Noe, Daniel a Jób, zachránili by svou spravedlností jen své vlastní duše, praví Panovník Hospodin. Jestliže způsobím, aby země prošla divoká zvěř, a ta ji zpustoší, takže se stane pustou a nikdo jí nebude moci projít kvůli té zvěři, i kdyby v ní byli tito tři muži, jakože jsem živ, praví Panovník Hospodin, nezachránili by ani syny ani dcery; jen oni sami by byli zachráněni, ale země by byla zpustošena. Nebo uvedu-li na tu zemi meč a řeknu: Meči, projdi zemí, takže z ní vyhubím člověka i zvíře, i kdyby v ní byli tito tři muži, jakože jsem živ, praví Panovník Hospodin, nezachránili by ani syny ani dcery, nýbrž jen oni sami by byli zachráněni. Nebo pošlu-li do té země mor a vylíji na ni svou prehlivost v krveprolití, abych z ní vyhubil člověka i zvíře, i kdyby v ní byli Noe, Daniel a Jób, jakože jsem živ, praví Panovník Hospodin, nezachránili by ani syna ani dceru; svou spravedlností by zachránili jen své vlastní duše. Neboť tak praví Panovník Hospodin: Čím spíše, když pošlu na Jeruzalém své čtyři těžké soudy: meč, hlad, divokou zvěř a mor, abych z něho vyhubil člověka i zvíře! Avšak hle, bude v něm ponechán ostatek, který bude vyveden, synové i dcery; hle, vyjdou k vám a vy uvidíte jejich cestu i jejich skutky; a budete potěšeni vzhledem ke zlu, které jsem uvedl na Jeruzalém, ano, vzhledem ke všemu, co jsem na něj uvedl. A oni vás potěší, až uvidíte jejich cesty a jejich skutky; i poznáte, že jsem neučinil bez příčiny vše, co jsem v něm učinil, praví Panovník Hospodin. Ezechiel 14,12–23.

V následujícím článku budeme v těchto úvahách pokračovat.